

Despre vin, capre și alte înșelăciuni

La vederea mesei luminate, micul Erwan a dat drumul mâinii moi a episcopului Nikolaz. Nu a auzit zarva provocată de bucătarul șef și nici găfăitul speriat al bucătărașilor care alergau de la o oală la alta cu tigăi de cărbune aprins. Erwan s-a oprit timp de un moment în fața frumuseții mesei îmbelșugate și a lăsat să-l învăluie lumina albă și pură. Îl iluminau aceleași raze cerești care se revărsau și pe piepturile potârnicilor așezate lângă ficăței de dropii tinere, pe limbile de botgroși de toamnă și mătășari de iarnă. Cu capul sus, puțin înclinat într-o parte, așa încât îi atârnavă pe umeri pletele albe, cu nările largite ale nasului încă copilăresc, s-a apropiat de masă ca un degustător divin. Radiant și de o frumusețe angelică, aștepta acolo ca binecuvântările olfactive/mirosurilor să capete arome și mai bune/îmbietoare. Episcopul Nikolaz nu a putut decât să geamă încet la vederea băiatului atât de binecuvântat de mila Domnului. Și-a mușcat buzele ca să nu tulbure priveliștea divină. A strigat mut, înnebunit de sentimente de nestăpânit. Nu a încercat să le înnăbușe, le-a lăsat să i se reverse pe trup și pe picioarele țepene în timp ce acestea îi scuturau, trosnind, mațele în abdomen.

-Blestemat să fii, Erwan din Plougouskant! Și fie blestemat pe veci Avinhonul, a sâsâit ea cu glas de șarpe și de râs furios, »tu care ai închis în urma ta poarta grea a bisericii, nu-ți închipui că-mi vei scăpa. Nici tu, nici neamul tău. Vei suferi pentru că mi-ai furat existența de nimic, vei suferi fiindcă vei pierde comoara ta cea mai de preț. Comoara care ți-a fost promisă și pe care o aștepti crezând că-ți aparține. O vei privi, o vei ține în mâini și nu-ți va mai rămâne nimic din ea. Lăcomiei tale de mîncău i se pot măsura doar vanitatea și aviditatea acestui oraș care, sub pretextul făgăduinței făcute unui sfânt, ridică un pod peste acest râu, peste mormântul meu înghețat. Dar să știți un lucru, șacali lacomi, nu va rămâne piatră pe piatră aici, în ținutul pierzaniei mele. Blestemat să fii, Erwan din Plougouskant, tu și...

Călăul a dat drumul frânghiei și cușca grea a dispărut în râu înainte ca îngrozitul episcop să poată deschide gura și să facă ceva. Pe episcop l-a cuprins o slăbiciune. Broboane de sudoare rece i se iviseră pe frunte și abia reușea să se țină de marginea podului. Nu a spus Tatăl Nostru pentru sufletul păcătos și nici nu a cerut iertarea ei. Lumea privea cum marele justițiar se poticnea în acoperământul de pe targă. Luați-mă de aici. Ce așteptați? La o parte! Duceți-mă în cușcă, se auzeau icnetele stăpânului.

-Arzhur, încearcă să vezi ce e în ploscă, poate așa aflăm de ce dragul nostru oaspete o târâie prin lume cu atâta greutate, a ordonat ea cu o voce în care episcopul a auzit, spre marea lui spaimă, cum însuși Peklenšček râdea de soarta lui crudă. Apoi a înmănat imediat plosca, dat fiind că Argantlowen știa cu siguranță de nenorocirea care-l păștea, chiar înainte să i se întâmple.

-Urină de capră, a zis Arzhur cu indiferență și a scuipat vinul dezgustător, dar nu prea bună.

Druida s-a ferit cu agilitate de plosca cu vin, ca nu cumva s-o stropească picăturile acelui vin blestemat. Apoi l-a alungat pe tânăr și, spre marea neplăcere a enturajului deja mort de frig al episcopului, l-a vărsat pe focul din afara dolmenului.

-Dragul meu Erwan, în ce mocirlă adâncă te-ai afundat, grele neazurie ai adus asupra-ți. Văd cum spinarea-ți este gârbovită de griji. Firul care leagă trupul de sufletul tău, împletit din pofta ta vanitoasă și lăcomia ta fără de margini, a devenit foarte subțire. Nu mai crezi în nimic, iar ziua când carnea și slămina vor ceda și vor putrezi în țărâna neagră este încă departe. Ce vei face acum, nefericit pierdut, acum când nu mai ai cu ce să-ți delectezi simțurile care cer cu atâta aviditate bunătăți. Vrajitoarea și-a însușit vinul tău din cele mai vaste și mai roditoare vii din lumea creștină. Și cât de prostește i-ai luat și viața. Unde-ți vei găsi refugiu când în butoaie, în loc de ambrozii nobile, licoarea zeilor vechi și noi, ai doar poșircă...

În clipa următoare, Lissandri a observat doi țărani, tată și fiu, care împingeau cu sudoarea frunții o teleagă. Recolta din anul anterior fusese săracă, de aceea hambarul era gol chiar înaintea secerișului. Au cerut niște banițe de grâu ca să umple măcar pe jumătate covețile din teleagă. Lissandri a îmboldit calul, a scuturat biciul și a strigat să se dea din drum, căci circulă un alai patriarhal. Speriați, bieții nenorociți au împins teleaga din drum. Roata prăpădită, încetinită până atunci de osia prost unsă, a luat avânt pe potecă și s-a rostogolit în jos pe panta lină. Dar la prima piatră mai mare, teleaga a sărit și s-a răsturnat. Întâmplarea care i-a făcut pe țărani să-și frângă mâinile și să se târască pe pietriș ca să adune măcar câțiva pumni de grâu i s-a părut căpitanului Lissandri atât de amuzantă, încât a izbucnit în râs și și-a plesnit coapsa. Poteca cotea peste un pârau și trecea printr-o pădure rară, de unde apăreau înaintea ochilor zidurile fortificate ale castelului. Lissandri, cuprins de un nou entuziasm, a scos sabia și a îmboldit iapa cu cruzime. Să știe și animalul că în acea zi i-a adus la destinație în siguranță.

Sănătate multă marelui ban! Menestreii vor cânta de-a lungul veacurilor în onoarea eroului născut în munții Bosniei. Bine ați venit la vatra noastră. Plecăciunea lui Svetovid și discursul pronunțat/rostit într-un glas blajin și familiar, i-a transformat pe noii veniți încăpățânați în oaspeți prietenoși, care și-au încredințat de bună voie caii lui Budoran.

I-a răspuns cel mai vârstnic dintre delegați. »Domnul să vă binecuvânteze pe voi și pe fiii voștri că ați străbătut jumătate de lume la rugămintea fraților noștri catari. Numele meu e Teșimir, sunt patriarhul acestor venerabili păcătoși, lumina o caut pe drum, când amurgul se așterne pe sufletele noastre, a zis Teșimir. I-a înmănat lui Svetovid un document cu sigiliul banului Ninoslav, pe al cărui pergament erau iscălite, în semn de autenticitate, numele trimițătorilor. Abia după plecăciunea lui Teșimir s-au așezat trimișii lângă foc, s-au servit cu vin cu apă, terci de mei, brânză și resturi rămase din dintr-un porc care, cu două zile înainte, se învârtea prin curtea castelului. Numai bătrânul i se plângea lui Svetovid de tovarăși, fără să se atingă de vin sau de carne. Uită-te la ei! Uită-te, pentru Dumnezeu, proasta treabă am făcut. Nu i-am convins pe acești oameni

onorabili, nici prin exemplu nici prin cuvânt, că viața aspră nu e voia Domnului. În lăcomia lor ar săruta și cartea sfântă cu buzele unse.

Ah, Uc, noi, *troceanii* din Cividad, nu avem prieteni. Nu ții minte cum se uita la mine Lissandri în primele zile de drum? De parcă am umbla să le furăm bunurile sau animalele. Ne invidiază, Uc, pentru că le e frică de moarte de zeii noștrii. Pe ei nu-i poți cumpăra cu biserici, care indică mai degrabă aroganța celor care le construiesc și lăcomia lor de bani decât o conexiune cu Dumnezeu. Zeii noștri nu pleacă urechea la confesiunile ucigașilor și ale tâlharilor, nu ascultă tânguile femeilor nemulțumite și nu sunt conștienți de indulgențele acordate bogătaşilor necinstiți. Cei din Cividad se simt sleiți de puteri, goi și desculți dacă se pomenesc în munții noștri pe timp de furtună. Nu le poate cere ajutorul diverșilor protectori cumpărați în parlament și pe care-i are atârnați la brâu. Pentru feningii de argint să nu-ți faci probleme, își vor găsi ei calea în pungile troceanilor. Dacă i-ar fi încredințat punga solului care se întorcea în vale, ar fi rămas lat, cu gâtul tăiat într-un desiş înainte de lăsarea serii. Ce-i drept noi troceanii preferăm să mestecăm mei și brânză, nu arginți.

Ugos a răsuflat ușurat. Pe tovarășul lui nu-l mai învăluia sentimentul de răceală pe care-l avusese înainte din cauza morții lui Budoran.

-Bineînțeles, draga mea, ce poate fi mai rău pentru o recoltă decât ca strugurii să fie prea copti? De aia nu-l lua nimeni în serios pe Saint-Émilion și tot nimeni n-a dat atenție acestui magic cabernet franc. Unde e cel mai ușor de ascuns cel mai bun vin, dacă nu printre loseri?!

-Dacă mă întrebi pe mine, aici se arată geniul tău înspăimântător!

Pierrette începea deja să simtă efectele celui de-al treilea pahar de „cabernet franc magic”.

-L-ai citit pe marele doctor Adonius Levij. Să-și subestimeze dușmanul într-o împrejurare atât de importantă!

-Dușmanii!

-Dușmanii! Și să-și piardă judecata din cauza patimei pentru vin. Cel mai bun de pe pământ.

-Cum să nu înnebunească dacă a gustat cel mai bun vin din lumea creștina?!

Pierrette și Chantalle au pufnit în râs.

-Să mori de râs, femeie! Cum s-a umflat în pene. Mi-ar provoca milă dacă n-ar fi atât de arogant! La sfârșit și-a ieșit complet din fire și a fost profund jignit fiindcă te-ai îndoit că vinul din viile lui ar fi cel ai bun din lume.

Au izbucnit iar în hohote. Pierrette a turnat pentru amândoi din înșelătorul cabernet franc.